

indeholdt Svaret paa de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen). Til dette ærede Medlem, som tror, at Fredsbevægelsen først vil faa Fart, naar hans og hans Partifællers Opfattelse af Forsvarsvæsenet faar Magt, vil jeg sige, at den internationale Fredsbevægelse har Fart. Den har haft betydelig Fart i de sidst forløbne 15 Aar, men hvis den alene skulde have støttet sig til de Personer eller Partier, der have samme Opfattelse som det danske Socialdemokrati, der staaar næsten helt alene i Verden, vilde den ganske vist ikke have faaet den Fart, den har faaet.

Jeg vender mig nu til den højtærede Konseilspræsident, og jeg udtaler min Tak for, at han i Princippet og i Almindelighed gav sin Tilslutning til den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget om denne Bevilling. Den højtærede Konseilspræsident anerkendte, at der kunde være Grund til at støtte Fredsbevægelsen ved større Bevillinger. Naar han tog Forbehold, gjorde han det væsentlig under Hensyn til, at han mente, at Sagen ikke var tilstrækkelig forberedt. Jeg vil dertil sige, at det, der bliver afgjort ved Vedtagelsen af vort Ændringsforslag — jeg vil her indskyde den Bemærkning, at den højtærede Konseilspræsident udelukkende henvendte sig til mig, men vi ere jo 14 Medlemmer af Reformpartiet, der staa sammen om dette Forslag —, er dette, at et Beløb som det nævnte stilles til Raadighed for den internationale Fredsbevægelse. Det vil være dennes Organer eller et af dens Organer, der vil have til Opgave at angive, hvortil et saadant Pengebeløb med Nytte vilde kunne anvendes i Fredsbevægelsens Tjeneste. Hvis den danske Regering ikke maatte foretrække at sammenkalde Repræsentanter for de Lande, der ligge nærmest omkring Danmark, de Lande, der have underskrevet Nordsø- og Østersø-Traktaterne, da haves der i Virkeligheden i dette Øjeblik tilstrækkelig faste Rammer i den interparlamentariske Fredsbevægelse, og da haves der navnlig i det interparlamentariske Raad et Organ, til hvilket Regeringen vilde kunne henvende sig med Meddelelse om, at et saadant Beløb stilledes til dets Raadighed, naar det mente, at det med Nytte kunde anvendes i Fredsbevægelsens Tjeneste og nærmere kunde angive og præcisere, hvilke Formaal det da skulde anvendes til. Skulde det interparlamentariske Raad mod Forventning komme til det Skøn, at der ikke i Øjeblikket havdes praktisk Trang til saa

omfattende Pengemidler, og skulde det ikke kunne angive specielle Formaal, som ogsaa den danske Regering og Lovgivningsmagt billigede, Formaal, til hvilke Beløbene med Nytte kunde anvendes, vilde Beløbene ikke i deres Helhed komme til Anvendelse.

Altsaa mener jeg for saa vidt, at de nødvendige Forberedelser ere gjorte. Men jeg vil dog tilføje, at ogsaa jeg, der i en Aarrække har omgaaedes med den Tanke, at man burde benytte Kravet om forhøjede Militærbevillinger til ogsaa at give Fredsbevægelsen et Skub fremad, har for 3 Aar siden søgt indenfor mit Parti Tilslutning til en Bevilling paa 25,000 Kr. med det Formaal at undersøge, om og paa hvilken Maade en stor aarlig Bevilling til Fredsagens Fremme med Nytte kunde anvendes, ligesom jeg samtidig søgte at vinde Tilslutning for en Bevilling paa 25,000 Kr. til at fremkalde en grundig Belysning af de smaa Staters Neutralitetspligter. Naar man nu, trods det, at Neutralitetspligterne have været Genstand for Drøftelse paa Konferencerne i Haag, og der altsaa der er fremkommet tilstrækkelig tydelige Udtalelser ikke blot i det, der er vedtaget, men ogsaa i Motiveringen deraf, hvorved man skulde tro, at Spørgsmaalet i sin Almindelighed var blevet tilstrækkelig klaret, ser, at det desuagtet er Genstand for Disput, hvorvidt de smaa Stater overhovedet have nogen Forpligtelse til at forsvare deres Neutralitet, kan jeg kun beklage, at jeg ikke for 3 Aar siden kunde vinde tilstrækkelig Tilslutning indenfor mit Parti til Tilvejebringelsen af en saadan Bevilling. Men man vil altsaa se, at den Opgave at faa tilvejebragt en stor Fredsbevilling i Forbindelse med de militære Bevillinger er en Sag, som længe har ligget mig paa Hjerte, og naar jeg har tænkt mig, at en saadan Sag naturligt kunde sammenknyttes med Militærspørgsmaalet, er det ud fra den Betragtning, at dersom der her i Folketinget blev stillet et saadant Krav, sammen med at man gik til de forhøjede Militærudgifter, vilde ingen Regering og intet Lands-ting kunne afvise Kravet. Da jeg nu træder ud af praktisk Politik, kan jeg ikke gøre mere, end jeg har gjort her ved at rejse Sagen. Jeg er dog efter de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Konseilspræsident, glad ved, at jeg har rejst den, og jeg haaber, at Tanken har faaet et Stød fremad.

Om de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), maa jeg sige, at jeg beklager, at